

KÖZGAZDÁSZ

A MARX KÁROLY KÖZGAZDASÁGTUDOMÁNYI EGYETEM LAPJA

Hallgatóink pesszimizmusa

Különös hangulat terjedt el mostanában hallgatóink között, a pesszimizmus, a kilátástalan jövő hangulata. Igen sokszor mondják: nem érdemes tanulni, nincs perspektívánk! „Minek járok négy évig egyetemre, minek monddok le ezalatt a kereseti lehetőségéről, mikor az egyetem elvégzése után 1000–1100 Ft lesz a fizetésem?” És nemcsak mondják, hanem a gyakorlatban is így tesznek, hanyagolják a tanulást, sokat hiányoznak, magatartásukkal élesztik a nemtörődömség légkörét.

Mások meg így fogadkoznak: „A kedvezmények csökkentése lehetetlenné teszi tanulásmat ezért elmegyek az egyetemről.” A kedvezmények csökkentése valóban sokak számára nagy nehézségeket jelent. Ezzel tisztában vagyunk. Éppen ezért az elkövetkező időkben komolyabb, alaposabb munkát kellene hallgatóinknak végezni.

A nyári termelési gyakorlaton szerzett egyes tapasztalatok, a népgazdaság egyes helyi és országos problémáinak megismerése is sokszor pesszimista hangulat kialakításához vezetett. A tapasztalt hibák sokakban nem a tanulmányi, hanem a jobb felkészülés szükségességét váltották ki, hanem elkedvetlenítették őket.

Ehhez járul az ellenség tevékenysége, mely a népszerűtlen intézkedéseket a maga javára igyekszik kihasználni. Ilyen és hasonló problémák vezettek a pesszimista hangulat kialakulásához döntően a felső évfolyamokon. Nagy része van ebben hallgatóink tapasztalatlanságának, a nehézségek láttára történő kétségbeesésnek. *Hallgatóink hangulatában tükröződik, hogy törődnek jövőjükkel, de tükröződik az is, hogy ifjúságunk sokszor nem tudja, mit kell tennie jövője szilárd megalapozásához, nem tudja, hogyan kell szembeállni a nehézségekkel.* Pártvezeteink, tanszékeink egybevágó tapasztalata az, hogy hallgatóink munkájuk hanyagolásával éppen saját maguk helyzetén nehezítettek,

mert egy egész sor hallgató a fél év teljes egyetemi részét elpazarolta és így nehezebbé vált a félévi vizgára való felkészülés. Fiatalságunk többsége ismeri már az élet nehézségeit, mégis most, amikor a korábbi állami kedvezmények egy részéről le kellett mondani, lelkesedése lelohadt, elment a munkakedve. Ez a több hétig tartó lazálási folyamat csak az utolsó héten enyhült valamennyire.

Az események mindenekelőtt a kultúra munkáira és a tanulói fűzésre vannak hatással, vagyis azokra, akik legelőkeltebben reagálnak az eseményekre. A jelenlegi helyzetben nem lenne helyes minden további nélkül elítélni hallgatóink magatartását, hiszen még kevés a tapasztalatuk.

Viszont feltétlen kötelességünk rámutatni, hogy az egyetlen helyes út a becsület, alapos munka, ami biztosítja minden egyetemi hallgató számára a megalapozott jövőt.

Kétségtelen, eddigi iskolapolitikánkban hibák voltak. Hiba volt a túlzott létszámú beiskolázás, az egyetemet nem kedvelők itt tartása. A túlzott létszámú egyetem nem biztosíthatja a minőségi képzést. Emellett a közgazdasági tudományok iránti érdektelenség, a gyenge tanulmányi eredmény — sőt a leggyakrabban ez — hozzájárult sok esetben a nem megfelelő elhelyezkedéshez, ami szintén táplálja a pesszimista hangulatot.

Az egyetem sokéves tapasztalata azonban világosan mutatja, hogy a jól tanulók, a rátermett, törekvő végzett hallgatóink szakmájuknak megfelelő állást kapnak és kiválóan megállják helyüket.

Erről minden reálisan gondolkodó és ellenségeinktől nem befolyásolt hallgató meggyőződött már, s mégis előfordul, hogy a diákszállóban szétszaggatják a jegyzeteket, a napokat meddő semmittevéssel töltik, vagy legjobb esetben vitatkoznak.

Állandóan visszatérő érve a pesszimista hangulat táplálójának az, hogy az egyetem elvégzése után „nem tudom, mit fogok csinálni, egy orvos vagy egy mérnök tudja.” Ez az érv nem új, sőt igen régi. Helytelenségére mindig maguk a hallgatók jönnek rá az egyetem befejezése után. Akkor látják meg a közgazdasági munka tartalmát, hogy azt nem lehet lemerévíteni, az napról napra, évről évre, helyzetről helyzetre új feladatok elé állítja művelőit, de hogy ezeket jól oldják meg, ahhoz éppen azokra az ismeretekre van szükség, amit az egyetemen tanultak.

Végül soron a kérdés: vannak pesszimizmusra? Van-e alapja hallgatóink tanulást hanyagoló magatartásának? Erre csak egyféleképpen válaszolhatunk.

A rendszeresen tanuló hallgatóknak nincs oka pesszimizmusra. Jólképzett közgazdászokra népgazdaságunknak még inkább szüksége van, mint eddig.

A jelenlegi helyzetben azonban a hangsúly a minőségi munkán van. Tartalmában ezt kívánja elősegíteni a jövő félévben életbelépő ösztöndíjrendelet is.

A lapszervezeteink kommunistáinak feladata, hogy ezekkel a problémákkal foglalkozzanak, helyesen foglaljanak állást és maguk is jó példával járjanak elől a tanulásban.

Helyes az a kezdeményezés, amit a II-es pártalapszervezet titkára, Berend elvtárs valósít meg, hogy egyénileg beszélget azokkal a párttagokkal és párttagkivüliekkel, akik problémáikat taggyűlésen vagy beszélgetések során nyíltan, őszintén felvetik. Ilyen foglalkozásokon a legösszintébb légkör, a problémák teljesen meggyőző megoldása alakul ki. Nemcsak egyes kommunisták munkáján múlik azonban a felsőbb évfolyamokon uralkodó helytelen gyakorlat leküzdése, hanem elsősorban hallgatóink meggyőződésén, kritikáján és önkritikáján.

Szilárd nemzeti egységért

A IX. kerület mintegy 2000 dolgozója gyűlt egybe egyetemünk aulájában szeptember 14-én, délután 6 órakor a Hazafias Népfőnt alakuló nagygyűlésére.

Szendrei Ákosné, kiváló pedagógus üdvözölte a nagygyűlés résztvevőit, majd Mikés Lilla, a Vidám Színpad színésze Petőfi: „XIX. század költője” című versét szavalta el. A nagygyűlésen Horváth András, a belkereskedelmi miniszterium szállítási igazgatóságának vezetője mondott beszédet. Horváth elvtárs beszédében ismertette népi demokráciánk eddig elért eredményeit. Rámutatott gazdaságpolitikánk hibáira, valamint azokra az eredményekre, melyeket e hibák kijavítása során a kormányprogram végrehajtásának keretében eddig elértünk!

Hangsúlyozta továbbá, hogy eredményeink megszilárdításához és új eredmények eléréséhez az eddigieknél sokkal szélesebb körű nemzeti összefogásra van szükség. E széleskörű nemzeti összefogás megteremtésére hivatott a Hazafias Népfőnt.

A beszámoló után felszólalt a kerület több kiküldött értel-

miségi és fizikai dolgozója. Csertő Lajosné, a budapesti csokoládégyár DISZ-titkára felszólalásában az üzem ifjú munkásai nevében ígéretet tett arra, hogy a természetben fiatalos lendülettel való részvétellel fogják segíteni a Hazafias Népfőnt munkáját.

A felszólalások után dr. Fekete László érdemes orvos, a Hazafias Népfőnt Előkészítő Bizottságának nevében a nagygyűlés elé terjesztette a Hazafias Népfőnt kerületi bizottságába, budapesti bizottságába, valamint az országos kongresszusra küldötteknek javasoltak névsorát.

A nagygyűlés résztvevői egyhangú szavazattal a Hazafias Népfőnt kerületi bizottságába többek között:

Szakai Antalt, Debreceni J. alezredest és Fenyvesi Máté válogatott labdarúgót választották.

A budapesti bizottságba: Goldoványi Béla (élsportoló), Mende Gyuláné (háztartásbeli) elvtársakat.

Kongresszusi küldötteknek: Bojtor György, Goldberger Jenő, Nemeskürti Imre, Gencsi Sára (operaénekes), Vida István (IX. ker. DISZ-titkár), Gerendás István alezredest (a Budapesti Műszaki Egyetem Hadmérnöki Karának dékánja) elvtársakat választották meg.

A nagygyűlés Szendrei Ákosné elvtársnő zárószavával ért véget.

Kiosztották a segélyeket október első felére

Október 10-én vizsgálták felül a segélyt kérvényezőik kérését és 46 hallgatónak 16.950 forint segélyt folyósítottak. A szeptember 6-á óta egyetemünk rendelkezésére bocsátott segélyke-retből azok a családok és nemesaládok hallgatók részesülhetnek, akik anyagi helyzetüknél fogva erre rászorulnak. Az október elején folyósított összegből egy főre átlagosan 360 forint esik.

TANULNI! TANULNI! TANULNI!

Fotó: Gábor

ŐSZI DAL

A bokrok ágán szél juvált
Es eldalolt egy őszi dalt.

Már jelhő von be kék eget,
S a zölde színekből sárga lett.

Az őrjű pár sem andalog;
A régi hely oly elhagyott.

A köd is lassan szétterül,
Az ismert padra pára ül.

A pillangónak víg színeit
Most sálak hordják szerteséit.

Es wizen zúgnak a habok,
Csak állok ott és hallgatok

Egy ősi-régi éneket,
Mely ősszel zúg a víz jelett,

S hol messze pusztán lámpa ég,
Szöllőt esznek, s lány kenyért.

Gold Andor.

A szocializmus TDK ezévi tematikája

I. félév.

Október: 1. Főbb mezőgazdasági növények vetésterületének szerkezeti változása és ennek okai az utóbbi három évben Zala megyében.

November: 2. Magyarország szocialista iparosításának eddigi eredményei.

December: 3. Magyarország osztályszerkezetének alakulása a felszabadulás után.

II. félév.

Február: 1. Tsz-eink megszilárdításának és továbbfejlesztésének egyes problémái.

Március: 2. A mezőgazdaság gépesítésének fejlődése Magyarországon és a gépesítés jelenlegi főbb gazdasági problémái.

Április: 3. Mezőgazdasági árendszereink elemzése.

Május: 4. Az önálló elszámolás megszilárdításának tapasztalatai. Különös tekintettel az igazgató önállóságának fokozására egy üzemben.

Az új könyvszerzemények napi jegyzéke

Az egyetem Központi Könyvtára a beszerzett és feldolgozott könyveiről naponta jegyzéket állít össze és azt adremán sokszorosítva naponta közzéadja. A jegyzék megtekinthető az olvasóteremben, a könyvtár folyosóján és a kölcsönzőben.

A könyvtár új szerzeményeiről adott e tájékoztatással reméli, hogy előmozdítja az egyetemen folyó oktatási és tudományos munkát és elősegíti a hallgatók önképzését.

VILÁGBAJNOKSÁG BUDAPESTEN

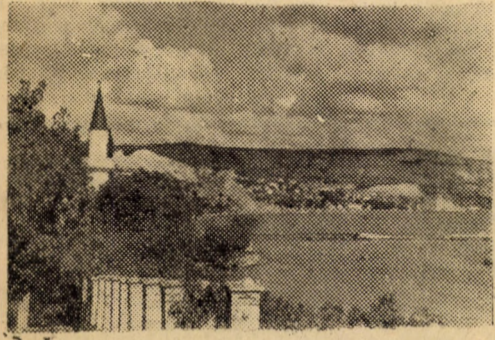
Lapunk zárta után kezdődött hazánk fővárosában az öttusasporthág legjobbjainak világvérsenye. Öt sportágban mérik össze erejüket, és ez azt jelenti, hogy sokoldalúan képzetek az öttusázók. Akadályokkal tarkított, változatos terepen lovagolnak (időre), körmerkőzést vívnak párbajtőrrel egy találatra, húsz lövést adnak le célba 25 méterről, 300 méterrel úsznak, és végül 4000 méteres terepen futásban mérik össze erejüket. Az a győztes, aki a legtöbb pontot éri el. Minden számban megállapítják az ezer pontot érő eredményt (megközelítően azonos teljesítménnyel érhető el) és ettől gyengébb vagy jobb eredmény esetén levonásnak, illetőleg hozzáadásnak van helye.

Reméljük, hogy lapunk olvasásakor már újabb szép eredménnyel öregbítettük öttusasporthág hírnevét a világbajnokságon.

AZ EMBEREK

Nem értem a bolgárok nyelvét és ez meglehetősen közlekedésem, mégis sok kedves, meghatározó emlék maradt az emberekről.

Sztálin város utcáin sétáltunk. A város tiszta és bátran állíthatom, hogy szebb fekvésű, rendezettebb bármelyik vidéki magyar városnál. Szép operaháza, egyeteme és parkja van. Sztálin város egyben a legnagyobb bolgár kikötő. Séta közben egyszerre egy vállas, mosolygós arcú bolgár elvtárs fordult felém és azt kérdezte magyarok vagyunk-e? Mondtuk: igen. Erre valamennyiünket megölelt, kezét rázott velünk és tolmácon keresztül elmondta, hogy a II. világháborúban résztvett Ma-

gyarország felszabadításában. Szegeden, Pécsen, Dombóváron járt. Nagyon megszerette a magyarokat és örült, hogy velünk találkozott.

Talán egy negyedóra sem telt el, mikor egy kedves, öreg néni magyar szót hallva hozzánk jött és azt mondta: „Éljen a bolgár-magyar barátság!”

Igen sok elvtárral találkoztunk még, akik a II. világháborúban Magyarországon jártak. Mi alig győztük viszonzni a szeretetet és az odaadást, amit irántunk tanúsítottak.

A magyar futballnak Bulgáriában csaknem olyan híre van, mint Magyarországon. Fiatalok és idősebbek szinte hibátlanul tudták a magyar válogatott tagjainak nevét.

A BALCSIKI ÖBÖL

Balcsikból hajón utaztunk hazafelé. A féldélre néztem a várost, amely egy nagy öböl belsejében épült. Amint a hajó kifut a tengerre, kb. 80 km-es ívből jól lehet látni a partokat, mert a nagy öblöt 200—300 méter magas fehér homokkövönulatok szegélyezik. Észak felé függőleges falban végződik a szárazföld. Hosszasan néztem a tengerből meredeken kiemelkedő fokot.

Egyszerre egy bolgár hajóstiszt érintette meg a karom. Gyorsan tolmácsot kerítettem.

— Bocssáson meg — kezdte — hogy ismer-

UTINAPLÓ

Antal Zoltán: Napsugaras Bulgáriában

retlenül megszólítottam, de látom, külföldi és bizonyára érdekli a mi hazánk.

— Igen, nagyon érdekel, sok mindent szeretnék tudni róla — feleltem.

— Szívesen segíték — szölt a válasz és máris folytatta. — Az a fok, látja — és arrafelé mutatott, amerre az előbb én néztem — a Kaliakra. Nevezetes hely. Nagy tengeri csata folyt ott le régen, az orosz és török flotta között. A török flotta a fok öböl felőli oldalán állomásozott és Usakov tengernagy itt támadta meg, egészen közelről a török hajóhadat.

Ez hát a „Flotta hőse” c. film történelmi színhelye. Az elvtárs látta arcomon a meglepetést és örömet.

Válaszomban közöltem, hogy láttam a csatáról szóló szovjet filmet. Miután a filmről elbeszélgettünk, más témára tértünk át.

NESZEBEL

A nálunk uralkodó őszi időben jó visszagondolni a napsugaras kékvízű tengerre. Burgaszhoz közel egy félszigeten fekszik Neszebel városa, mely híres fürdőhely és sok-sok műemléke van. A XII. században a bizánci

Mohamedán sírkő.

birodalom egyik tengerparti települése, erődje volt. A városban negyven bizánci stílusban épült templom tornya található, sok helyen még ép falfestményekkel. Megvannak a városkapuk és városfalak romjai is.

Mint minden parti városnak, Neszebelnek is szép a fekvése. A tenger felől nézve, fehér házaai szinte a vízről látszanak kiemelkedni. A móló belső oldalán halászhajók hosszú sora van kikötve. A parti faácsolatokról fekete, sűrűzöld hálók lógnak alá. A hálószerű

mögött száraz, vagy megrongált csónakok várnak javításra. Beljebb halraktárak következnek, melyek körül sajátos szag terjeng.

A város mellett a Fekete-tenger partvidé-

kén egyedülálló dűnesor fejlődött ki, igazi sivatag, 50—60 méter magas homokhegyekkel.

Félnapra telt, mire a sok régiséget megnéztük. Délután fürdőtünk, ezután 5 óra hajóra indultunk. A távolodó partok, a végtelen tenger, a hajót követő delfinek és repülőhalak, este a tenger fölött cikázó reflektorok és világítótoronyok fényei élménnyé teszik az utazást. A hajóskapitány különösen kedves volt hozzánk, az egyik magyar elvtársnőt még kormányozni is megtanították, s ténylegesen ő vezette a hajót 2 óra múlva.

A hajón nem lehet betelni a látványokkal. Erről az útról legkedvesebb emlékem mégis egy bányással és mérnökkel folytatott beszélgetés maradt.

A férfi szólított meg, s rögtön aziránt érdeklődött, hogy hogyan keresnek Magyarországon a bányászok. Innét tudtam meg, hogy bányász.

Ekkor az elvtársnő is megfordult. Öltözéke egyszerű, a haját a szél kissé megborította. — Engem is érdekel a kérdés — mondta. Engedjék meg, hogy bekapcsolódjam.

Ezután hármasan beszélgettünk a magyar és bolgár mezőgazdaságról. A feleletek után én is érdeklődtem, s a bolgár elvtársnő — akiről közben kiderült, hogy mérnök — büszkén mesélt a bolgár mezőgazdaság sikereiről. — Bulgáriában — mondotta — megoldották a gabonakérdést, előrehaladt a kollektív gazdálkodás, aminek sikerei a történelmi körülményekből is fakadtak. A törökök kiűzése után a földeket felosztották és a parasztok

maguk kezdték meg a szövetkezést, melynek erős gyökerei, hagyományai voltak 1945-ben.

A mi parasztságunkban — folytatta — mély szeretet és rokonszenv él az orosz parasztság iránt, erős hatást gyakorolt a kollektivizálás sikere a Szovjetunióban. Ezért könnyebb is volt pártunk politikáját megvalósítani falun, mint a többi népi demokratikus országban. Népünk kapcsolata az orosz néppel 1878 óta igen erős, a mindennapos életben, kultúrában is sok a közös vonás.

Parasztságunk szorgalmas, tanulékony, munkájának gyümölcsét egyre inkább élvezi. Miközben beszélt, kézműdolatai megerősítették szavait, arcvonásaiból, energikus, de egyszerű lényéből a néppel való együttérzést olvastam le.

Felváltva hol a bányász, hol a mérnök beszélt. Hosszas lenne elmondani, mi minderről került még szó. Egy azonban bizonyos. A jövőért, a szocializmusért folytatott harc folytatta át a bolgár elvtársak szavait, s oly jól

eső volt hallani, érezni az elszántságot, ami az egész bolgár népben megvan, amit egy bányász és egy mérnök tolmácsolt. Az a szeretet, amivel körülvettek, a közös problémák, ami őket is, minket is egyaránt foglalkoztatnak, teljesen elmosták a külföldi tartózkodás hangulatát és úgy éreztem, otthon vagyok. Felejtethetetlen ez az érzés.

Vége.

KLUB

AVAGY A IV-ES SZÁMÚ ELŐADÓTEREM

Sok szó esett már egyetemünkön a művelődésről, a hallgatók kulturális színvonalának emeléséről. Sok cikk látott már napvilágot ezzel kapcsolatban mind a falujáságokon, mind a Közgazdász hasábjain.

Nem kívánok vitába szállni e cikkek íróival, mert mindenben egyetértsek velük, hisz nagyon üdvös és főleg hasznos dolog, ha a hallgatók kötelező tanulmányaik elvégzése után, szabadidejükben különböző színpadi irodalmi könyveket olvasnak, sakkoznak, egyszerűen az egyetem előadások alatt. Nézzük csak meg, mi történik egy előadáson a negyedik évfolyamon.

Napjainkban zajlott le a nagyszerű könyvnap. Sok szép, már régóta várt könyv került kibocsátásra, amiből hallgatóinknál is már több példányt láttam. Új a könyv, nagy a kíváncsiság, olthatatlan a tudásslomszomj!

Nosza, rajta! Ki kell elégíteni — gondolják sokan, és nem törődve a megkezdődő iparterv-előadással, a könyvet nyugodtan kiteszik a padra, és feltámasztott fejjel szemérmetlenül olvasni kezdik (gyakran az első pad sorban is). Azonban van olyan, aki mindjárt meg is beszél a szomszédjával, amint ezt az előadó Román elvtárs már többször szóvá is tette.

De a hallgatók mi sem törődnek ezzel, elmerülve olvasnak, néha széles mosolyra húzódik a szájuk, avagy komoran összeráncolják a homlokukat, aszerint, ahogy a könyvben szereplő

Lelkes olvasótáborra van a sportújságnak és a Ludas Matyinak is. Sőt mondhatnám leginkább e két újságot olvassák néhol többen is egyszerre, és érthető, hogy az értékelése is kollektívan történik, olyannyira, hogy az előadó hangját min-

dig valami halk áduruzsolás kíséri. Ha nem látnám magam előtt a fekete táblát, azt hinném, hogy valami imaházban vagyok.

Az olvasáson kívül megtaláljuk a gondos, minden időt kihasználó leányokat is, akik a pad alatt szorgalmasan villogtatva kötőtűiket, jövődöbeli hozományaik egyes darabjait itt készítik el, ami hol egy sál, egy kesztyű, avagy egy meleg harisnya formájában jelentkezik, mint befejezett termék.

Ezek aránylag csendesek, s csak néha zavarják szomszédjukat „próba” címén. Ugyanis a kesztyűt fel is kell próbálni, amibe a szomszéd boldog vigyorgással beleegyezik, s már nyújtja is a kezét.

De vannak olyan hallgatók is, akik nem kötnek, még csak nem is beszélgetnek. Azt hinné az ember, hogy ők azok, akik figyelnek és jegyzetelnek. Oh nem! Ők az igazak álmat alusszák. Mit nekik futószalag, tömeggyártás, gyártási ciklus!

Alkadjanak elszánt keresztretjényfejtők, akik lelkesen készülnek a bajnoki fordulóra. Csak néha zavarják szomszédjukat, de nem szóval, hanem egy kis cédulát csúsztatnak kezébe, és közben oly esdeklően néznek rá, hogy

megegyes rajta a szíved, és elveszed a kis papírt, amelyen ilyen sorok láthatók: vízszintes tizenhat: Háziállat m-mel, öt betű, szó végén a; vagy ezt láthatod: Női név y-nal. három betű stb. Most vagy megválaszolod, vagy visszaadod megfejtve, amit ő boldog mosollyal nyugtáz.

Nem kívánom felsorolni az összes létező és nem létező, avagy kihálófélben lévő típusokat, mert kicsi a hely, az idő sürget, csak annyit: „Mindent megfelelő helyen és időben.”

Ugyanis nemcsak az előadót zavarjuk mindezekkel, hanem a hallgatóknak azt a kislétszámú csoportját, akik az egyetemen előadás alatt tanulni, jegyzetelni, és nem szórakozni akarnak.

GROZLI

Jóldolgozó tagjelöltjeink

A tagjelöltségi időt pártunk azért vezette be, hogy ezalatt az idő alatt mód nyíljon a jelölt alapos megismerésére, és kialakuljanak benne a párttagokra jellemző tulajdonságok. A tagjelöltségi idő tehát a párttagság előiskolája.

Egyetemünkön az elmúlt évek során már sok kiváló párttag nevelődött. Különösen fontos ezt hangsúlyozni most, amikor a párttagok és a tagjelöltek egy részénél visszaesés mutatkozik a pártmunka területén és egyéb területeken is. Tagjelöltjeink jelentős része azonban komolyan veszi munkáját és a felvételük óta nagy fejlődésen mentek keresztül.

SZABÓ BÉLA elvtárs a politikai gazdaságtan szak alapszervezetének tagjelöltje. A múlt év áprilisában lett tagjelölt. Jeles tanulmányi eredményével és a DISZ-ben végzett jó munkájával érdemelte ki ezt a kitüntetést. Akik már középszintű korában is ismerték, elmondták róla, hogy mindig kiválóan tanult és mozgalmi munkáját is jól végezte, tagja volt az iskolai DISZ-bizottságnak. Két nyáron Sztálinvárosban dolgozott, ahol társai brigádvezetővé választot-

ták és sohasem teljesítettek 100 százalék alatt.

Voltak Szabó elvtársnak komoly hibái is. Közömbös volt az őt nem érdekli problémák iránt, nem kezdeményezett, hanem csak végrehajtotta a kapott feladatokat.

Szabó elvtárs erényei ma is megvannak. Jeles tanuló, eredményesen vezeti az V. DISZ-alapszervezet sportmunkáját. Korábbi hibáinak csak egy töredéke van meg. Ma Szabó elvtárs bátran bírál, sokkal határozottabb minden vonatkozásban. A feladatok elvégzésében önállóbb.

A jövőre vonatkozóan így beszélt: „Tudom hogy nehéz feladatok elé állít bennünket az új vizsgarendszer, de igyekszem úgy dolgozni, hogy felévkor kitűnő legyek, mert párttag akarok lenni!”

Az ösztöndíj rendezés Szabó elvtársat is érintette. Erről így vélekedik: „Szó ami szó, a prémium egy kicsit hiányzik, de középszintű koromban voltam nehezebb anyagi helyzetben és mindig azt tapasztaltam, hogy munkám jó elvégzése nem hiábavaló. Most is azt tartom a legfontosabbnak, hogy képességeimhez mérten a lehető legjobb munkát végezzem úgy a tanulmányi, mind egyéb területen.

Szabó elvtárs helyes célkitűzései és akarata biztosíték arra, hogy kommunista jellemvonásai méginkább megerősödnék és ki-fejldőjenek.

Szabó elvtárs nem az egyetlen tagjelölt, aki lelkiismeretesen dolgozik azért, hogy párttag lehessen.

VARGA ILONA elvtársnő II. külkereskedelmi szakos hallgató a VII. pártalapszervezet tagjelöltje is az eddignél jobb munkával, hibáinak kijavításával készült párttaggá való felvételére. Varga elvtársnőt a sors már fiatalon nehéz problémák elé állította.

Apja villamosvezető volt. 1943-ban, a háború forgatagában

nyoma veszett. Most édesanyját segíti és huga iskoláztatási költségeit is ő fizeti.

1953-ban jött az egyetemre. Első percből fogva rendszeresen komolyan tanult, Rákosi ösztöndíjat kapott. Tanult, mert ezt érezte elsősorban feladatának. A tanulás mellett mozgalmi munkáját is lelkiismeretesen elvé-

gezte, előbb „Közgazdász” felvétel volt, majd az egyetem DISZ-bizottságának gazdasági felelőse. Most is itt dolgozik. Kezdetben nehézségekkel küszködött, mióta tagjelölt, fejlődése meggyorsult. Jó tulajdonsága a szerénység, sohasem elégedett magával. „Váha hogy úgy érzem — mondja — hogy sok még a javítani valóm. Sokszor nem rendszeres a munkám. Többet s jobban kell tanulnom”. Persze fő célkitűzése kitűnőrendűségének és ezzel Rákosi ösztöndíjának megtartása.

Csoporttársai szeretik és becsülik. Két gyöngébb hallgatótársát készítette fel sikeresen most is utóvizsgára.

Varga elvtársnőnek a jövőben nagyobb magabiztosságra kell törekednie, s ebben az idősebb kommunistáknak is kell őt segíteni.

Egy levél —

— Közgazdász Szerkesztősége —

Budapest
IX., Dimitrov-tér 8. III. 382.

Beosztásomnál fogva több egyetemi újságot olvasok eléggé rendszeresen. A „Közgazdász” című egyetemi lap 1954 szept. 14-i száma 3. oldalán a „Veres Pálné-utcai Diákotthonban” című cikkben a következőket olvastam:

„...Munkájukban nehézséget okoztak a szeptemberig ott lakó Műszaki Egyetem hallgatói, akik rendet, tisztaságot „nem ismertek”, s ennek következménye volt, hogy eltávolításuk után a szobák ismételt rendbehozatala több száz forintos költséget okozott.”

a) E sorok olvasása közben az olvasónak önkénytelenül az jut az eszébe, hogy vajjon a Műszaki Egyetem hallgatói rosszabb emberek-e, vagy kevésbé nevelhetők-e mint a Közgazdaságtudományi Egyetem hallgatói?

b) Vajjon a fentemlített diákotthon gondnoka elkövetett-e feyelmeleg mindent annak érdekében, hogy ezeket a hallgatókat fegyelmre és rendre szoktassa.

c) A diákotthonban működő DISZ-bizottság, illetve az ottan kollektívája felelősségre vonta-e a fegyelmezetlenkedőket, a magukról megfélemlített hallgatókat, akik a rendet és tisztaságot nem ismerték.

d) Vajjon a Közgazdaságtudományi Egyetem DISZ-szervezete megtette-e mindent annak érdekében, hogy ezen hallgatókat megnevelje, illetve kérte-e ebben az ügyben a Műszaki Egyetem DISZ-szervezetének segítségét.

Szilárd meggyőződésem szerint a Veres Pálné-utcai diákotthonban történtekért a diákotthon gondnoka felelős teljes egészében, mert nem hatott oda kellő eréllyel, hogy az otthonban az egyetem által meghatározott fegyelmre és rend uralkodjék és a fentemlített cikkből az tűnik ki, hogy ezt a felelősséget áthárítja a fegyelmezetlenkedő hallgatókra.

Szerény meggyőződésem szerint a fent említett cikk egyáltalán nem szolgálta a két egyetem hallgatóinak baráti kapcsolatát, sőt ennek ellenkezőjét a sovínizmusra való hajlamot táplálta.

En a magam részéről meggondolandónak tartom a kritikának ezt az alkalmazását, ahol a megkritizált fél nem tud a kritikáról. En egy pár éve foglalkozom hallgatókkal és az a tapasztalatom, hogy a hallgatók nevelhetők, rendre és fegyelmre szoktathatók, csak meg kell találni ennek a formáját.

Elnézést kérek a „Közgazdász” Szerkesztőbizottságától hogy e pár sorommal zavartam, de szükségesnek tartom azt, hogy annak az egyetemnek az ifjúságát védelmemben vegyem, amelynek én magam valamikor hallgatója, jelenleg dolgozója vagyok.

Elvtársi üdvözléssel:

Budapest, 1954. szeptember 27.

Sándor Imre okl. gépészmérnök tan. o. vez.

a Felsőoktatás Kiváló Dolgozója.

Budapest.

Műszaki Egyetem Hadmérnöki kar.

és a válasz

— Sándor Imre elvtárs —

Hozzánk érkezett levelére az alábbiakban kívánunk válaszolni:

Levele nyomán újra megvizsgáltuk a Műsz. Egy. hallgatóival kapcsolatos diákotthonunkban történeteket és a következő megállapításokra jutottunk.

A Műsz. Egy. hallgatói, akik diákotthonunkban laktak ezalatt az idő alatt a lehető legfegyelmezetlenebb magaviseletet tanúsították és mindent elkövettek annak érdekében, hogy a legrosszabb véleményt alakítsák ki magukról, dolgozóink és az ott lakó csekélyszámú diákságunk körében. Csupán néhány példával kívánjuk illusztrálni a fenti tényeket:

A szobák kitarthatása után egy órával már újra olyan rendetlenség és tisztátalanság uralkodott, mint a takarítás előtt.

Az ágyakat vetetlenül hagyták és összetűrték a szobák közepébe, nem kímélték az otthon vagyonát sem. A mosdókban lévő tükröket összetörték, nyolc darab lámbabúrát törtek össze, egy szoba áramkörvezetékét kiszerezték. Bár már több, mint egy hónapja elköltöztek, az agyneműket még most sem adták le az alábbi hallgatók:

Bodnár Antal, Fánicsik Jenő, Hamvas Dezső, Ignác József. Voltak, akik többszöri felszólítás ellenére sem voltak hajlandók labkért fizetni következő indokkal: Nekik tartozik az egyetemük annyival, hogy a labkért kifizesse helyettük. Szeptember elején, amikor már nekünk is szükségünk volt a szállóra egyesek egyszerűen nem akarták azt elhagyni. Sass Tibor, akit a durvaság és gorombáskodás mestereként emleget az egész szálló dolgozó személyzete csak rendőrségi felszólításra volt hajlandó kiköltözni. Amikor a gondnok többszöri felszólítás után a rendőrség segítségét akarta igénybevenni és ezt tudatta vele a következő választ adta: „Csak hívja a rendőrt, legalább lesz, aki a kufferomat elviszi!” De nem csak a diákotthon személyzetével szemben voltak fegyelmezetlenek.

A szemben lévő ház lakóitól sorozatos feljelentések érkeztek a diákotthon ellen a kerületi tanácshoz. Ezek a feljelentések a Műsz. Egy. hallgatóinak nappal és éjszaka viselt dolgairól számolnak be. (Nyitott ablaknál mezetenül való tartózkodás, éjszakai dorobozolás.)

A fentiekhez kívánjuk megjegyezni, hogy az otthon gondnoka többször tett panaszt a Műsz. Egy. vezetőségénél ezekért a dolgokért. Erre azonban semmi választ nem kapott. Az otthon kollektívájának felelősségrevonása süket fülekre talált ezeknél a hallgatóknál. A Közgazdaságtudományi Egyetem részéről nyáron nem volt az otthonban DISZ-bizottság, mert a Közgazdaságtudományi Egyetem hallgatóinak száma nem volt több itt tíz főnél. Véleményünk szerint a Műsz. Egy. hallgatóit és nem a gondnokot és az ott lakó hallgatóinkat terheli a felelősség, akik mindent megtettek a fegyelmre helyreállításért. De a Műsz. Egy-nél süket fülekre találtak. Azt nem tudjuk eldönteni, mi nevezhető sovínizmusnak, az-e, hogy ilyen reális történeteket szerény négy-öt sorban megemlítsünk, vagy az, hogy csupán hovatarozási szempontból ilyen történetek után a nevezett hallgatókat védelembe vesszük? Ami a kritikát illeti, mi úgy tudjuk, hogy lapunkat úgy írjuk meg, hogy bármikor bárki azt elolvashassa és észrevételeit közölhesse. Ezenkívül a „Jövő Mérnöke” szerkesztőségéhez újságcserre keretében rendszeresen küldjük lapunk egy példányát. A megkritizált egyén élhet a védekezés jogával. Ami pedig egy lapban megjelenik, az úgy gondoljuk mégsem eldugott kritika. A baráti kapcsolatról pedig annyit, hogy mi hívei és támogatói vagyunk minden olyan barátságunk, amit a két fél jószándékai és jó tulajdonságai fűznek össze. De ilyen emberekkel nem kötünk barátságot!

Mi azonban reméljük és hisszük, hogy a Műsz. Egy. hallgatói között nem az ilyen emberek teszik ki a többséget, hanem azok, akikkel mi szívesen erősítjük a baráti kapcsolatunkat.

Kérjük, hogy az észrevételeit, bírálatait a jövőben is közölje velünk.

Elvtársi üdvözléssel:

Közlés szerkesztősége.

A különböző a racionalizáláson túlmenő takarékosági intézkedésekkel kapcsolatban, gyakran felvetik a kérdést: átmeneti jellegűek-e ezek az intézkedések, vagy sem?

Véleményem szerint nem lehet valamennyi intézkedést egy kalap alá venni. Vannak közöttük átmeneti jellegűek, melyek csak a jelenlegi helyzetben szükségesek. Nyilvánvaló, hogy amikor a népgazdaság fejlesztésében a maihoz hasonló átmeneti zökkenők jelentkeznek, ezek szükségzerűen magukkal hoznak átmenetileg szükséges gazdasági rendelkezéseket. Bizonyos kulturális természetű takarékosági intézkedések ebbe a kategóriába tartoznak.

Ugyanakkor világosan

kell látni, hogy a végrehajtott intézkedések egy része nem átmeneti jellegű. Ezek az intézkedések, éppen úgy, mint a racionalizálás, azért születtek meg ma, mert a jelenlegi helyzet különösen élesen rávilágított szükségességükre, de sor került volna rájuk akkor is, ha a kormányprogram végrehajtásában nem találjuk magunkat szemben a jelenlegi problémákkal.

Ilyen intézkedés például az új egyetemi ösztöndíjrendszer részben már megkezdett megvalósítása. Ez nem átmeneti szükségrendszere, hanem egy elvileg helytelen állapot felszámolása. Ezen nem változtatott az a tény sem, hogy körülbelül félszáz évvel ezelőtt felmentük az ösztöndíjakat.

Miért helytelen elvileg a mai ösztöndíjrendszer?

Azért, mert ugyanakkor, amikor államunkat súlyosan megterheli, a tanulóiifjúságot sem ösztönzi. A mult tanév végén az egyetemi ifjúság 89,9 százaléka kapott ösztöndíjat, s egy egyetemi hallgatóra ösztöndíjban, prémiumban, segélyben több, mint 500 forintot fizetett az állam. Lehetetlen

Szabad pártnapon hallottuk

(Részlet Jóboru Magda elvtársnő, az oktatásiügyi miniszter első helyettesén ek, pártnapon elmondott beszédéből)

nem keresni és találni összefüggést e között az ösztöndíjrendszer és az egyetemi ifjúság nem kis részének kifogásolható tanulmányi eredményei, kispolgári gondolkodása, a nehézségek előtt való megtorpanása, kényelemszerete, követelőző szelleme között. A mai egyetemi ifjúság sohasem fogja megismerni azokat a súlyos nehézségeket, melyeket a Horthy-Magyarország munkás, paraszt és értelmiségi származású egyetemi ifjúsága átél. Most nem kapitalizmusban, hanem épülő szocialista országban él. De épülő szocializmusunk nem nevelheti ifjúságunkat másra, mint szorgalmas, kitartó munkára.

Most ősszel az ösztöndíj-

rendszerben életbelépett változások átmeneti jellegűek. Az új ösztöndíjrendszer a jövő felében fog életbelépni. Részleteiben még nincs kidolgozva. Legfőbb alapelve az, hogy a jó tanulókat lényegesen jobban kell segíteni, mint a közepeseket és a rosszul tanulókat nem kell ösztöndíjban részesíteni. E mellett segély formájában biztosítani kell a nehezebb családi körülmények között lévő támogatás, olyan mértékben, ahogy az ma szükséges. Tekintettel lesz a szakértetségük speciális helyzetére.

Az ösztöndíj megváltoztatását példának említettem. Több, más ilyen intézkedést léptetünk most életbe, amit nem az átmeneti szükségesség diktált, hanem alaposabb elvi megfontolások. Ide tartoznak mindazok az intézkedések, melyek olyan, eddig fennálló állami juttatásokat szüntetnek meg, melyek nemcsak az államra róttak súlyos terheket, hanem politikai és morális hatásuk is káros volt, az állam és az állampolgárok közti he-

lyes viszony torzulásához vezettek.

Hogyan állunk az állítólagos értelmiségi munkanélküliséggel?

Van-e oka ettől félni akár a régi értelmiségünknek, akár egyetemi ifjúságunknak?

A racionalizálás során átmenetileg akadhatnak értelmiségi dolgozók, akik nem találják meg képzettségüknek és érdeklődésüknek megfelelő munkát és ezért a munkanélküliségtől menekülve, kényszerűségből vállaltak magukra megkötött méltatlan munkát. De ez csak átmeneti jellegű lehet. A népgazdaság munkaerőhelyzetének rendbehozása, a még munkaerőhiánnyal küzdő népgazdasági ágak kielégítése átcsoportosításokat, munkaerőmozgást követel meg. Nyilvánvaló, hogy ilyen nagyarányú mozgás nem mehet végbe úgy, hogy mindjárt mindenki a neki legmegfelelőbb helyre kerül. Azonban az élet feltételül létrehozza fokozatosan a szükséges változtatásokat.

Hogy ez mennyire így van, erre hadd hozzak néhány példát. A mult tanév végén tudományegyetemet végzett középiskolai tanárok közül több, mint 100-an nem foglalták el kijelölt munkahelyüket. Nyilvánvalóan nem azért, mert segédmunkásoknak mentek, hanem mert éppen úgy, mint előző években, elcsalták őket a legkülönbözőbb munkaterületekre (tanácsapparátusba stb.), ahol szükség van kulturált emberekre.

Vagy itt a Közgazdaságtudományi Egyetemen tavaly 468 hallgató végzett. Az egyetem összesen 522 munkahelyet kapott. Nem tudtuk azonban mind a 468 helyet betölteni, mert sokan nem foglalták el a vidéki munkahelyeket általa-

ban vállalatoknál, állami gazdaságoknál. Ha van még valaki a tavaly végzetek közül, aki nincs állásban, az csak ilyen lehet, aki semmi áron sem akar elmenni vidékre. De hát ez talán csak nem nevezhető munkanélküliségnek és nem ad okot az egyetemen tanulóknak perspektívátlan-ságra, tanulmányaik elhanyagolására, cinikus gondolkodásra?

Összegezve az eddig mondottakat:

Népgazdaságunk fejlesztésének a kormányprogram által megjelölt útja helyes. Ha kijavítjuk a megvalósítás során elkövetett hibákat és rendezük több, egyébként is rendezésre megérett problémánkat, zavartalanul fogunk továbbhaladni a megkezdett úton.

Ehhez azonban az kell, hogy a kommunisták végleg lerázzák magukról az elmúlt hetekben nem egy helyen tapasztalható bizonytalanságot és passzivitást. Gondolják át alaposan gazdasági életünk jelen problémáit, győződjenek meg róla, hogy nincs mit titkolnunk és nincs mit szégyelnünk a nép előtt, mert amit teszünk az a nép javát szolgálja. S ennek tudatában álljanak ki bátrabban, meggyőzően azok elé, akiknek ha vannak is kételyeik és aggályaik, azokat csak átmeneti nehézségeink és a tisztánlátás hiánya okozza. És szálljanak szembe határozottan és könyörtelenül azokkal, akik ellenséges szándékkal, tudatosan torzítják el, magyarázzák félre intézkedéseinket, s a párt és a kormány iránti bizalmatlanság, a perspektívátlanosság atmoszféráját terjesztik.

Csak a párttagság szilárd elvi álláspontja és határozott gyakorlati tevékenysége tudja biztosítani a párttagoknak és a széles pártönkívűl tömegeknek olyan szoros kapcsolatát, ami feltétlenül szükséges az előttünk álló feladatok megoldásához.

Kritikai jegyzetek

A fegyelmezés is nevelési módszer

A nyáron és iskolakezdetkor sokat beszélünk a tanárok kettős feladatáról — az oktatásról és a nevelésről. E kettős szoros egységet kell, hogy képezzék oktatási-nevelési munkánkban.

A két feladatnak egyike az oktatás, az oktatás színvonalának megjavítása már kezd látható alakot ölteni, tapasztaljuk a pozitív különbségeket, de a másik része, a nevelés még szinte el sem kezdődött.

E cikk és a cikkben elmondott rossz példák nem akarják érinteni a nevelés minden eszközt, módszerét, — amik a nevelés egésze szempontjából egyaránt fontosak — csak egyike, a fegyelmezés és büntetés hiányára akarnak emlékeztetni.

1954 október 5-én délelőtt 8 órától 10 óráig a III. évfolyamnak tervelőadása volt az 1-es előadóteremben.

Az előadó és az első sorban helyet foglaló három tanársegéd elvtárs bosszankodva tapasztalta, hogy az előadás két órája alatt a hallgatóság nagy része nem jegyzetelt, beszélgetett, nevetgált, halkabban, vagy figyelmeztetést — és amit mi tapasztaltunk:

korú fegyelmertartásával a DISZ-csoportok fegyelmjavító munkáját támasztotta volna meg.

Olyankor, ha az előadó (tanár) eltűri a fegyelmezetlenkedést, a DISZ-szervező (hallgató) bíráló, meggyőző, intő szava falra hány borsó marad. Az előadó következetes fegyelmertartásának és a DISZ-szervező meggyőző, bíráló munkájának találkoznia kell! — különben csak siránkozni kell a fegyelmezetlenségről, de tenni keveset tesznek a fegyelmjavításért!

Nem csak ez volt helytelen azon az előadásán. Helytelen volt az a tény is, hogy az első sorban ülő tanársegéd elvtársak is beszélgettek. Lehet, csak suttogtak, de rossz példát mutattak a hallgatók előtt. Azzal nem köszöbülték ki a csorbát, hogy néha-néha rosszalóan hátrappillantottak.

Jó volna, ha megértenék, hogy az anyag leadása csak a dolog egyik oldala. Munkájuk csak akkor lesz jobb, teljesebb, ha mellette a nevelést (és annak egyik részét a fegyelmezést, büntetést is) hozzáadják. Ha ezt teszik nyomban találkozni fognak

a fegyelmezett hallgatók, párttagok és DISZ-tagok segítségével.

(A bírálat természetesen megilleti a csoportaktívákat is. Legnagyobb részt azokat, akik fegyelmezetlenül viselkedtek. Az ő felelősségüket nem is szabad csökkenteni. Sem a kommunisták egy része, sem a DISZ-tagok többsége nem mutattott jó példát. Sokan beszélgettek, nem figyel-

meztették a beszélgetőket. Mégis azért kell kiemelni az előadó elvtárs liberális magaviseletét, mert a tervelőadás alatti fegyelmjavítását elsősorban a tervtársaknak kell lekezdeni. (Ugyanezen hallgatóság könyvvitel előadás alatt csendben van és jegyzetel!)

Ugyancsak erről a tervelőadásról kell megjegyeznünk, hogy a jegyzetelés nemcsak a lármára, hanem az

előadás módja miatt is nehézséget okozott. Gyors volt, nem emelte ki a lényegesebb részeket, tájékoztató jellegű volt. Sok hallgató volt kénytelen ezért is abbahagyni a jegyzetelést. Tétlenségük fegyelmezetlenségbe torkollott.

Nagy lépéssel mehetne előre a III. évfolyam tervelőadás alatti jegyzetelés megfigyelésére.

Bognár miniszter elvtárs egyetemünkön

Október 20-án délután Bognár József miniszter elvtárs válaszol a feltett konzultációs kérdésekre. Egyetemünk minden hallgatóját és tanárát szeretettel elvárják a konzultációra.

Megjavították a menza székeit

Hétfőn szokatlan hangok szűrődnek ki a menza melletti helyiségből. Kip-kop, kip-kop, zzzzzzzzz.

Honnan származik ez a szokatlan zaj?

Nézze meg! Mi is történik tulajdonképpen a lőtérben?

Kalapács koppan, szalad a gyalu, gyaluforgács csavarodik. Kesernyész enyvszag tölti be a levegőt. A nyirkos és ringó menza-székek panaszra végre eljutott az illetékesek füléhez. Ezért elevenedett meg a lövöldöző hétfőn reggel. A középítkezési karbantartó vállalat két asztalosa jött, hogy meggyógyítsa a síró, panaszkodó székeket és asztalokat. Őt nap alatt 150 széket és 10 asztalt javítottak meg. A két mosolygós asztalos megnyugtató, hogy most már nem fenyeget az a veszély, hogy amikor nagy-sietve leül az asztalhoz, hogy kiszalad a szék lába, s nem kell attól félni, hogy az asztal alatt találok magad.

Honnan van ez a reneteg beteg szék? Ez elsősorban nem a diákság hibája, bár nem lehet azt mondani, hogy kíméletlenül bántak a menza felszerelésével. A hiba a rossz raktározásból adódott, mert a lőtér folyosóján tartották, s a legnagyobb jóakarattal sem lehet azt mondani, hogy az ottani nyirkos levegő használ a székeknek.

Jelenleg a menza berendezése jó, becsüljétek meg elvtársak, vigyázzatok a felszerelésekre.

—i—d

Ankét a Közgazdászban

1954 X. 22-én d. u. 3 órákor

Tárgy:

Egyetemi DISZ-munkánk hibái.

Érdeklődőket szeretettel várunk.

Közlés

A TANSZÉK ÉS A TDK A MÉRLEGEN

Az oktatási év kezdetén, szeptember végén, október elején a körülmények nyakonragadják és furcsa mérlegre ültetik fel az egyetemeket valamennyi tanszékét — a hallgatókkal való együttműködés mérlegére. Ez a mérleg a tudományos diákkörök megszerzése. Igen finom műszer, nagy pontossággal jelzi a tanszék különben rejtett gyenge pontjait. Itt tűnik ki, mennyire törődnek oktatóink a hallgatókkal a szorosra vett oktatási munkán kívül is, és milyen mértékben tudják érdeklődésüket felkelteni egyik, vagy másik tárgy iránt.

Tudományos diákköreink, melyek két éve alakultak meg, azt a célt tűzték ki maguk elé, hogy egy-egy tanszék mellett működve, a tanszék tanárainak útmutatásával és segítségével igyekezzenek 20—25 — a tárgy iránt érdeklődő jóképességű hallgatót — összefogni és úgy irányítani, hogy azok szakdolgozatok megírásán és előadások megtartásán keresztül, majd az ezeket követő viták folyamán elsajátítsák az önálló tudományos munka, az önálló kutatás alapelemeit. Ez természetesen nemcsak maguknak a hallgatóknak jelent előnyt, hanem az illető tanszéknek is, mivel, ha helyesen irányítják

a TDK-kat, azok munkája beilleszkedik a tanszék munka-programjába.

Sajnos azonban, a tanszékek legnagyobb része nem látta meg, vagy nem akarta meglátni ezeket az előnyöket, hanem csak azt a kis fáradságtöbbletet mérte, melyet a TDK-ról való gondoskodás jelent. Így történhetett meg pl. az, hogy a számviteli tanszék kijelentette, hogy nincs lehetősége tudományos diákkör megszerzésére. Tavaly pedig már megalakult ez a TDK is, de a tanszéki támogatás hiányában nem tudott érdemleges munkát kifejtetni.

És ez nem az egyetlen példa. Egyetemünkön a létező és létezőtől tíz diákkör közül hat-hétben egyáltalán nem, vagy alig lehet mozgólódást észlelni. Van olyan tanszék is, amelyen azt sem tudják, melyik tanárség az illetékes. A belker-tanszéken tudják, de úgy látszik maga az illető elvtárs nem tud róla, mert nem nagyon igyekszik valamit is tenni az ügy érdekében, de úgy látszik, ez itt megszokott dolog már, tavaly is éppen úgy történt.

A statisztikusoknál is nagy a csend, de ők meg is tudják okolni: Guróv tanszékvezető elvtársat várják, mert nélküle

nem állíthatják össze az új tematikát.

Nagy a csend a marxizmus tanszéken is. Ők viszont nem tudják megokolni. Ez a diákkör különben tavaly sem mutatott fel túl sok eredményt. A hibákat azonban természetesen nem szabad általánosítanunk, vannak olyan TDK-ink is, melyek tavaly is igen jól működtek, és ez évben is már megkezdték a munkát. A múlt évben a legeredményesebben dolgozó egyike a pénzügyi TDK volt, mely gyűléseit rendszeresen tartotta, és megtörtént, hogy a dolgozatok megvitátása túlerjedt a TDK keretein. A közeljövőben már az idén is ülést tartanak, melyen egy tavalyról megvitátlanul maradt dolgozat kerül értékelésre, habár ez egy kicsit csökkenti is a TDK érdemeit.

Megindult a munka már a politikai gazdaságtan tudományos diákkörökben is. Az egyik a kapitalizmus, a másik a szocializmus politikai gazdaságtani problémáival foglalkozik. Mindkettőnek a tematikája is megvan már, amelyet a tanszék közreműködésével készítenek. Mind a szocializmus, mind a kapitalizmus TDK a közeljövőben fogja tartani első gyűlését, amelyen a feladatokat megbeszélik és kiosztják a

tagok között a kidolgozásra kerülő témákat. Vannak tehát jó példák is. Tévedés volna azonban azt hinni, hogy csakis a tanszékek jó munkáján múlik, hogy ezeket a példákat követi-e majd a többi tudományos diákkör, a rosszabbul dolgozó, lassabban mozgó is. A TDK munka a tanszékek és az érdeklődő hallgatók találkozásait jelenti a tudományos munka területén. Tehát nekünk is ugyanannyi lépést kell tennünk a tanszékek felé, éppen olyan és ugyanannyi kezdeményező lépést, mint a tanszékeknek a hallgatók felé, hogy találkozhassunk a kutatómunka területén, és sikeresen együttműködhessünk. Ezeket a lépéseket viszont nagyon érdemes megtennünk, hiszen a tudományos diákkör munkáival nemcsak tudásunkat gyarapítjuk, nemcsak megtanulunk tudományosabban gondolkodni és módszeresebben dolgozni, hanem a legeredményesebben dolgozó pályázók pénztalomban is részesülnek. Az egyetemünknek jutalmazási előkora ugyanolyan összeg áll rendelkezésére, mint tavaly, és ehhez még hozzájárul az Akadémia, ami kapott alap is. A legjobb dolgozatok számára még arra is nyílik lehetőség, hogy szaklapokban megjelenjenek.

EGY SPORTOLÓNK

Ki ne látta volna, amikor befordult a kapun kerékpárjával, ovomaltin felírású tászkával, az arca és legdöbbönyire térdnadrágot hordó.

Egy kerékpározó fiatalemberrel van szó, aki egy tehetségtudató versenyen tűnt fel öt évvel ezelőtt, és rá nemso-

kára elsőosztályú versenyző lett.

Olyan jól ül a kerékpárnyergén, hogy versenyzett már Moszkvában, ahol negyedik lett egy válogatott versenyen; a győztes csapat tagja volt tavaly a Bécs—Budapest—Bécs versenyen és most a Mecsekben tartott „védkimerülésig” tartó hegyi-bajnokságon; a legutóbb lebonyolított terepversenyen; a zürichi VB legjobban szerepelt magyar versenyzője volt stb. stb., sorolhatnánk még egy darabig nagyszerű eredményeit.

Ezek után már nem nehéz kitalálni, hogy a fentiek Török Zoltánra, a belker-szak harmadéves hallgatójára vonatkoznak. Jelenleg húszéves és két komoly terve van: az egyik jó tanulmányi eredményt irányozó elő a félévi vizsgákon, a másik pedig egy kétéves terv, amelynek végén „országúton kikerékpározni” Melbournbe és olimpiára, és ott eredményesen szerepelni.

Mi sok sikert kívánunk terveinek teljesítéséhez, és megígérjük, hogy 100 százalék esetén lapunk majd olimpiai külföldi kiadásban jelenik meg.

Jegyzetellátás és tanulás a levelezőtagozaton

A levelező-hallgatók legfontosabb problémája a jegyzetellátás. Az oktatásiügyi minisztérium úgy rendelkezett, hogy az 1954—55. tanévtől kezdve a jegyzeteket, útmutatókat stb. a sokszorosító vállalat a „KÖZHIR”-en keresztül küldi el a levelező-hallgatóknak.

Az új rendszer nem vált be. Részben azért, mert sokkal hosszabb a jegyzetek útja, igen sok jegyzet elveszik a „KÖZHIR” hanyagsága folytán. Nem megfelelő anyagot csomagolnak, vagy leesik a címke. Sok jegyzet visszajön az egyetemre, tanszékre, mint elkalodott anyag.

Rossz a jegyzetellátásnak ez a rendszere azért is, mert az egyetem nem ellenőrizheti, hogy ki kapott és ki nem kapott jegyzetet.

A hallgatók panaszai jogosak. Ezért az egyetem mindent elkövet, hogy a nehézségeket áthidalja. Az egyetem segítséget ad a csomagoláshoz és ezzel kíséreljük meg a csomagolás további hibáit kiküszöbölni.

A jövőre vonatkozólag azt a javaslatot tettük, hogy létesítsen a Jegyzetvállalat egy eladóhelyet, ahol a levelező-hallgatók megvásárolhatják a szükséges jegyzeteket. A jövő félévben minden valószínűség

szerint csak a vidéki hallgatók kapnak postán jegyzeteket. Addig is jegyzetproblémákkal forduljanak a tagozathoz, ahol egy elvtárs megbeszéli és elintézi a jegyzetügyeket a Jegyzetszorosító Vállalattal.

A nehézségek mellett meg kell állapítanunk, hogy a hallgatók nagy többsége már megkapta a tananyagot. Azok is, akiknek még néhány jegyzetük hiányzik, rendszeresen tanulhatják azokat a tantárgyakat, amelyekből a jegyzeteket megkapták. Emellett minden tanszék hirdetőtábláján ki van írva a kötelező irodalom, és ott, ahol szükség van rá, egyéb tájékoztatás is. Ezenkívül minden tanszéken van levelező-felelős, aki tanulmányi ügyekben felvilágosítást ad. Ezek névsorát a legutóbbi körlevélben megküldtük. Az elvtársak forduljanak a tanszékéhez addig is, amíg a jegyzeteket sikerül megkapniok. Így tettek Bittó elvtárs ötödéves hallgató és Gyimesi elvtárs negyedéves hallgató, akik azonnal a tanszékhez fordultak, hogy megtudják mi az anyag, hol található és év eleje óta rendszeresen tanulnak.

Nagyon sok hallgató azonban nem használja ki a tanszék által adott segítséget,

lehetőségeket és nem igyekszik rendszeresen tanulni.

A II. évfolyamon október 5-én a fakultatív marxizmus-konferencián 70—80 hallgató helyett 12 fő jelent meg. A másik, összevont csoportban 50 helyett kb. 22-en vettek részt. Ha igénybe vennék pedig ezeket a lehetőségeket, nem lenne lemaradás a tanulásban még a jegyzetek késése ellenére sem.

A fakultatív filozófia-előadásokon ellenben nagyon sokan megjelentek. Az előre hirdettet 5 fakultatív előadásnál felül még kértek a hallgatók előadásokat. A tanszék ezt a kérést teljesíti.

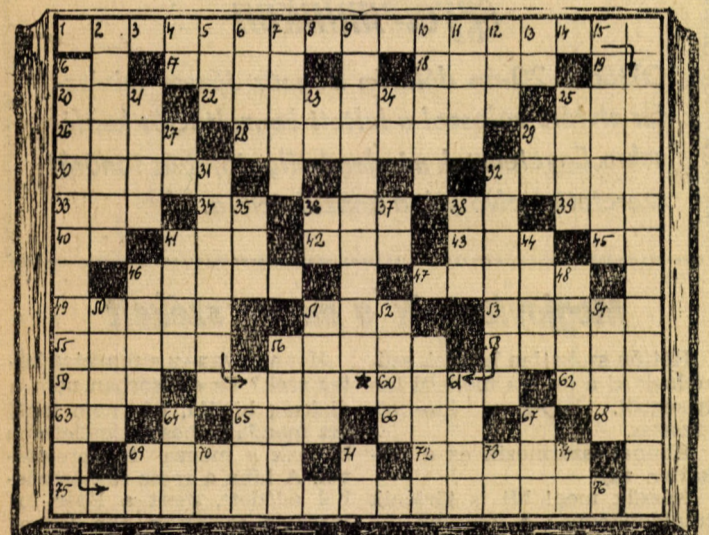
Kövessék az elvtársak a helyes példákat és akkor sokkal könnyebb lesz a vizsgákra való felkészülés is. Látogassuk meg a többször a fakultatív foglalkozásokat, különösen a gyakorlati tárgyakból, mint a matematika és a számvitel.

Már most kell készülnünk a félévi vizsgákra, ki kell használnunk az adott lehetőségeket.

A levelező-tagozat ezúttal is kéri, az elvtársak forduljanak panaszaiikkal, kérelmeikkel a tagozathoz. Azokat orvosolni fogjuk, vagy elintézzük.

Barabási Rezsőné tagozatvezetőhelyettes.

A könyv ünnepére

VIZSZINTES

1. Idézet Szabó Pál „A könyv ünnepére” című cikkéből. 16. Mondat része (az első kocka két-többször). 17. Idegen tagadószó. 18. Elvtárs az írást. 19. Mutatónévmás. 20. Lárma közepénél 22. pattan ki a láng”. 25. Falevelnek van. 26. Nemesgáz. 28. Névelővel: kötésre használják. 29. Zseblámpa tartozéka. 30. Felpár. 32. HÁEVV. 33. E. LA. 34. Igekötő. 36. Durva löszörpösztő. 38. Fedd. 39. Vajjon e napoz? (Ék. hiba). 40. Katonai Titok! 41. Középen kivétel! 42. Csak — németül. 43. Tizenkét hónapra. 45. Nagy Robert. 46. Szivárványhártya (Jóné). 47. A föld gömbhézas felépítésének egyik rétege. 49. Magot, ha elvetik. 51. AAD. 53. Az öt éves terv keretében is sok... építettünk. 55. Az Olasz Kommunista Párt köz-

ponti lapja. 56. Kártyalapok. 58. Vajjon végez mezőgazdasági munkát? 59. Ott — orosz. 62. Bortermővidékünk. 63. Régi római pénz. 65. Idegen női becenev. 66. Palóc almal. 68. Kiss Valéria. 69. Békéért — oroszul. 72. Fiú párja.

FÜGGŐLEGES

2. Ázsiai országból valót. 4. Ny. N. 5. E-vel a végén belsőszervünk. 6. Idegen női név. 7. Fűszernövény. 8. Római 1000. 9. Hja Erenburg alkotása. 10. Az OTSZ elnökhelyettese. 11. Vissza: Vándorútnak — tájszó. 12. Félmillió. 13. Mássalhangzó: kiejtve. 15. Az Örmény SZSZSZK fővárosa (J = Y). 16. Vízszintes 1. folytatása. 21. Magyar író: Ferenc. 23. Kalmár Sándor. 24. Dátumrag. 25. ER-rel a végén csunya férfinév. 27. Vég-

telen égitest. 29. E.A. 31. Független 16. folytatása (a csillaggal jelölt kockáig). 32. Sarkadi Imre műve (a csillaggal jelölt kockáig). 35. Titokban figyel. 36. Félánódi. 37. Hiányos végtag! 38. Szinesfém. 41. Vissza; női név. 44. Török méltóság. 46. Vissza; becézett férfinév. 48. Smidt: közgazdász. 50. Tánonc régen. 51. Söprédék. 52. Vissza: híres országgyűlés színhelye. 54. „A”-tartó. 56. „Az” elképzelés. 57. Bányavárosunk (a második betű o-nak olvasandó). 59/a. Vissza; becézett férfinév. 61. Névelővel: és összevissza kereskedelemfajta. 67. Számár franciául. 69. Zana Lajos. 70. E napon (képezthiba). 71. Észít vegyiele. 73. Állami Vállalat. 74. Fordított kétfősöt. 75. Római 100. 76. IG. Rejtélyversenyünk II-ik fordulójára. Beküldendőnk a vastagon szedett sorok.

Rimoczi Károly.

Bírálatok nyomán

A Közgazdász legutóbbi számában megjelent egy cikk „Olcsóbb árukat a büfének!” Örömmel tapasztaltuk, hogy e cikk hatására a büfé választéka jelentősen kibővült, lehet már kapni olcsó árukat, „megjelen” újra a lágos is. Reméljük, hogy ez a színvonal megmarad. sőt a későbbiek folyamán még emelkedik, s nem hallunk újabb panaszokat a büfére.

★ Az elmúlt héten több verset találtunk levelesládánkban, kérjük a szerzőket keressenek fel minket.

★ Levelező hallgatóinknak üzenjük, hogy az előfizetést lapunkra pénzesutalványon küldjék be.

SPORT

ASZTALITENISZ

Igazságügy—KE Haladás 11:7. Közép. terv—KE Haladás 11:5. MTSK—KE Haladás 11:3.

LABDARUGAS

KE Haladás—Szikra SZN 1:1. Guszek—KE Haladás 3:1.

RÖPLABDA

férfi

Bp. Vasas—KE Haladás 3:0. Miskolc—KE Haladás 3:2. Bp. Honvéd—KE Haladás 3:2. Pénzügyőr SK—KE Haladás 3:1. KE Haladás—Debrecei D. 3:0. KE Haladás—Szombathely 3:0.

Egyetemünk hagyományos Kosuth-emlékversenyét az eddigi nagyobb mértékben az idén is megrendezzük. A csapatmérkőzések jelenleg folynak, amelyeket tagozatonként kiállított válogatottak vívnak egymás között. Az atlétikai számokat a labdarúgó döntővel egyidőben bonyolítjuk le. Ezúttal hívjuk fel minden épkézláb hallgató figyelmét arra, hogy a tanulás mellett a sport elkerülhetetlenül szükséges az erőnlét, a frissesség, az egészséges optimizmus szempontjából. Ime itt a jó alkalom.

Vegyünk részt minél többen a versenyen, hogy népes mezőny állhasson rajtához minden számban és színvonalas küzdelemben nyerjék el a győztesek az emléktárgyakat kifizető szép díjakat.

SÁKK

Négyfordulós versenyt indít a „Közlapsz” kétféles sakkelőadományok megajándékozása céljából, hogy minél többen kapcsolódjanak be a megajándékozott versenybe, amit feladványaink színvonal biztosít. A legjobb megajándékozottak jutalmazzuk.

Alább közöljük az I. feladványt: (eredeti)
Vil: Ke2, Va8, Ba1, Bh1, Fb5, Fe5, He8.
Söt: Kh8, Vg8, Bh7, Bf6, gy: d4, e7, f5.
Matt két lépésben.
Szerző: Fodor Géza.

Gólyabál — szórványosan gólyákkal

Idei Gólyabálunk új, kedves színnel gazdagodott: a szertartással, melynek során gólyáink egyetemi nyilvános, rendezett hallgatónál léptek elő. Nagyon meleg volt már ekkor és határozottan jó hangulat, — ez volt az alap, amit az avatáshoz a tánc s táncosok a műsor megteremtett. Ha a műsor nál tartunk, elmondhatjuk róla: sikerült. A legnagyobb tapost a csaszuska-brigád kapt; nagyon örülünk, de lenne néhány megjegyzésünk: az első, hogy nem túlságosan sikerült a mód, ahogy a jampeceket ki-figurálták. Nem szatíra volt ez, de sokkal inkább népszerűsítés; a második megjegyzésünk az, hogy új csaszuskákat, új fellépést várunk. Az Esztopka, az elsőévesek bemutatkozása, amelyet oly sok izgalom előzött meg, — szintén sikerült. Sajnos ezt nem lehet elmondani Arany János „Fülemülé”-jének szavaltatára. S itt nem is annyira az előadó, hanem inkább a közönség hibájáról van szó, „aki” rosszul vizsgázott — szavaltat-hallgatásból. A vers igazán kedves, ilyen műsorba jól beilleszkedő; s ha előadása nem is volt hibátlan — nem volt annyira rossz, hogy azt hihetnénk, a nézők kritikájuknak adtak kifejezést, mikor — különösen

a hátsó sorokban — püsszegték, beszélgettek, füttyözték... De nemcsak a szavaltatnál, az egész műsor alatt nagyon zavaró volt az oldalafolyosón sétálók, nevetgélők, zajja.

Az elsőévesek ismerkedési estjének rendezése elég gyenge volt; ahhoz viszonyítva a Gólyabál előkészítésében a Kultúrosztály jobb munkát végzett. Voltak elég komoly hibák. Például. Sok elsőéves nem volt itt a bálón s ennek csak részben volt az az oka, hogy nem jöttek el, de részben az, hogy a későbbben érkezők nem tudtak bejutni a kapun, a tömeg miatt. Sokan nem tudtak bejönni az elsőévesek szülei közül sem, akik szeretnék volna látni lányaik első egyetemi bálját. Ők tehát nem jutottak be; de bejöttek a jampecek hat forintokért, amiket a rendezők, (mikor elfogytak a jegyek), „zsebre” szedtek. Az illetőket állami fegyvelni elé utalták emiatt az eljárás miatt. — Mindez persze lehetetlenné tette, hogy a Gólyabál teljesen elérje célját, az első- és magasabb évesek megismerkedését, tanáraink és a hallgatók közlését. S előfordultak olyan apróbb dolgok is, hogy az előadás a meghívó szerinti fél 9 helyett 9 órakor sen?

kezdődték s a műsor befejezése a zene között kellemetlenül hosszú, kb. háromnegyed órást szünetelt. A Kultúrosztály gondoskodik arról, hogy a későbbiekben ne forduljon elő ilyesmi. Tegye szorosabb kapcsolatot a DISZ-vizsgálattal és próbálja meg összeegyeztetni a jövendőleges kétszázötvenöt fontos szempontját bájkaink egy nem kevésbé fontos feladatának teljesítésével; jó egyetemi kollektíva megteremtésének feladatával.

S még egyszer a közönségről: kellemes meglepetést jelentett ez az est a közlapsz-bálok általános formájához képest. Akik ismerték azokat, tudják, hogy majdnem mindig hol többé, hol kevésbé súlyos (?..) lányhiány volt; most ez csaknem egészen megszűnt és ami ezt még jelentősebb teszi: a rég vált többletet nem jampecc-hölgyek tették ki, (leg-alábbis eleinte), hanem... Hanem kik? Talán egyetemünk lányai? Nem, nem: Körülbelül minden egyetemről és sok középiskolából voltak itt, csak éppen közlapsz-bálok találunk keveset.

Nem szégyelni való dolog az, hogy közlapsz-bálon éppen közlapsz-bálok vannak keveset?

Gyurkovics elvtárs évvégén két tantárgyból megbukott. Tagozatvezetője levelet írt szüleinek, Gyurkovics elvtárs édesanyjának választ az alábbiakban közöljük.

Kedves Buzás Elvtárs!

Levelének igen megörültem, de amikor a tartalmát olvastam, eléggé rossz érzés fogott el. Arra nem is mertem volna gondolni, hogy így fog vizsgáznj a fiam.

Elképzelheti Buzás elvtárs, hogy mennyire bánt engem ez a dolog és ha az elvtárs nem értesít, akkor talán meg sem tudom. A vizsga után nem jött haza a fiam, onnan vonult be katonának és csak a leszerelés után találkoztunk vele. Egy hónapig mostuk a fejét. Ő azaz védekezett, hogy nagyon sokat követelnek tőlem. Viszont a választ is megadtam neki, hogy nekünk is mindig többet kell termelni és meg tanulni is! Ígéretet tett, hogy az ideit tanévben a legmesszebbmőkig fogja szorgalmazni a tanulást és javítani fog az eredményén.

Ne haragudjon Buzás elvtárs, hogy csak most válaszolok, de közbejött az aratás, meg a dohánymunka és el voltam foglalta.

Továbbá kérem az elvtársat, ha a fiam nem szorgalmazná a tanulást, vagy valami más nézeteltérése volna, csak felelmezze meg és szíveskedjen értesíteni, mert mi, sajnos elég ritkán beszélünk vele személyesen, csak levélben. A levelekben mindég arra kérem, ne felejtse el Lenin elvtárs tanítását, hogy neki most a legfőbb kötelessége: tanulni, tanulni, és tanulni! Buzás elvtárs gyakran tájékozódhat fiam köteleltségteljesítéséről és ha hanyagolná a kötelességét, csak felelmezze meg.

Végül búcsúzóan és kívánok jó egészséget, elvtársi üdvözléssel:

GYURKOVICSNÉ

HELYESBÍTÉS

Mult számunkban a negyedéves hallgatók üzemi gyakorlatáról írtunk. A tanszéken Szanyi elvtárs véleménye alapján, megdicsértük Wieset és Bernáth elvtársakat, akik azonban vizsgaútasították a dicséretet, mondván, hogy nem is illetékesek a dologban. Kérjük a tanszékét, hogy a jövőben pontosabb tájékoztatást adjon.

KÖZGAZDÁSZ

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem párt- és DISZ-bizottságának, egyetemi tanácsának és szakszervezeti bizottságának lapja. Szerkesztő: Gácsi Sándor Szerkesztő: a szerkesztőbizottság Felelős szerkesztő: Illés János Szerkesztőség: Budapest, IX., Dimitrov-tér 8. III. 382. Telefon: 186—850 192-es mellék

Kiadja: a Budapesti Lapkiadó Vállalat Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3

Szika Lannyomda Budapest VIII., Rökk Szilárd.u. 6 Felelős vezető: Kulcsár Mihály